ההלכה על נפישה בקו האש

"בישובינו" הוא במתן יושבי שערי־אגודות ישראל התשלב מגבות והמזרחית אשכנזאליות עם רשי אינטרסנציה והמשכנה היהודות. לקראת ני ליין מכתן, מנה העודד, שמואל אמנואל ושעל־ בים) לרבה ·הראשי של רמת־גן, והרב יעקב אריאל שליט"א, בשאלה שכיח בזמנה מעל רשי הענינות והחיות לשרות אשכנזאליות. "משפ חת רבות מבניות עיה בקו האש. וזו נתעוות לס בנה יהודיות בנפשיותן ללישרדים ועבודה בישוביהן. האם יש להלכה עמדה ברורה בנוקא זה האם עליהן להישאר במקומות האם עליהן לנסוע את מקומן" – בן שמואל אמנואל, שלו עצמו, משפחה, "יד ראשונה", בכפר דרום.

והשיבה הגרי" אריאל שליט"א:

"שאלה מעין זו נשאלה בשו"ת "מעיל צדקה". שלושה מערין זו נסעו לארץ־ישראל הם ובשים וב׳ גידם והקטנים בני שנתיים שלוש. בית הדין בעי רם רצה לכבוד מליקה עמהן את יולדיהם והקטנים. בגלל חשש סכנה. והמרובי בהפלגה בספינה מפרש בים הגדול. בתשובתו מסתמך המעיל צד קה על המבי"ט, שכל מקום שמוזרים אינם נמצ עים מלהמליץ אליו בים, אין מקום למנוע גם מהיולים לארץ־ישראל לעשות כן. כמרכז אין מקום להבחין בין יולדים לקטנים. המכנה משותי פת לכולם, ומה שמותר לגדולים מותר גם לפעוו טות לכולם, ומה שמותר לגדולים מותר גם לפעוו טות באילו. לדעתו, לשם קיום מצוות ישוב ארץ־ישראל, מותר לקחת חף סכנה יותר של סיכון, אם כי הוא לא קבע מהו גובה הסף. בדרך כלל הי אם כי הוא לא קבע מהו גובה הסף. בדרך כלל הי חיד עצמו אינו חייב לסכן את עצמו למען הכלל.

רק במקרות ששות הסיעלות על משמעת הדיוק שבלעדיה היא לא תוכל להתקיים, חייב. כל חייל

להישמע למפקדות, גם אם הן סללות סיכון לחייו. עם זאת אדם פרטי המכון להתנגד ולהמשיך לנסוע במקום בו יש חשש סכנה, רשאי לעשות זאת... הדוגמא הבולטת ביותר היא חדרה. מושפ בה שהוקמה עליהי תלמידי חכמים בניניהם אביו של הרב ג.ש. פרנק, ויבה של יהודלהים) סבלה קשות ממכת הקדחת. מאות מתושביה מתו במהלה הנדאה עד אשר התגברו עליה, וייבשו את הביצות. לכאורה הם לא היו חייבים להישאר במקום, אך הם לא נפשותו. מזכותם ויהידה היא כיום עיר האם בישראל.

אין אפשרות, איפוא, להורות לכל אחד ואחד ביצד לנהג בשעה קשה זו. מי שחש שורא מסר גל לישל על עצמו את העול הכבד ולהצטנר לי שוב, למרות הקשיים והבעיות - קדוש ייאמר לו. (קדושה היא מצוה הבאה לכתחילה בזוהיהם). מי שאינו יכול - אין לבוא אליו בתביעות. לפנ גמלא שיחנא (לפי כח הגמל מרבים במשאו).

במרכז יש בודאי דיזוד. ברמת הסיכון. כאשר הסיכון הוא ויאי, אין שום הצדקה להסריב חיים ללא תועלת.

הקובעים את גבולות הסיכון הם המומחים לב סוגן. המכריזים את נתוני השטח מצד אחד, ויש להם יחס חיובי להתיישבות בדוב ארץ־ישראל מצד שני. עד היום שמענו מפי אישיות בכר חונית אזרחית ומוסמכת אימור מפורש על מגזרים מסוי של ראש מודש, רחל אמנו תיקנה כשצמ תה ברוח הקודש שעתידות הנשים שלא להיכשל בעגל. ויראיה לדבר שרחל אמנו תקרא שמה בשלוש תיבות ראשונות: ראשי חדשים לעמך נתת וכו'.

הזיהר"ק מביא ב"פרשי יתרו" (סימן תכ"ג אות ב"ג) "מנסף של ראש חדש רחל אמנו תקנתה, שנאמרה ברוח הקודש שעתידות נשי המדרש להיכשל בעגל דומה שמה בראשי תיבות: שלא להיכשל בעגל דומה שמה בראשי תיבות: ראשי חדשים לעמך". הזהיר"א מסתמך על זהיב

מדרשי לדבנו בשם לישקוט יסנים.

חשוב לעודד את הצעיר אשר ביכולתו להגיע למקום לפחות בראש חודש, שיתפלל שם בציבור תפילת מנסף, ובודאי יזהי שפתותיה חובבות ממנגנים היזאים למקם בשעות קבועות מידוד שלים והציבור יכול לבוא לכבד רחל ללא כל חשש".

והודש שבם נגוד משמים, בכם מזהים ומתוך "אנא בכוח") ומה לנו כי נפחד מבני ישמעאל.

מנסף ראש חודש שרחל אמנו תיקנה

הרב יונשע מגנם שליט"א ("מרכז הרב", אלפנית תל־אביב) היסר מליל־שבת האחרון, בהיותו הוא וד עיידו הציבורית תחת אחריו העיד רעננה, בסאלב על שהציבור הזיהי נוטש את קברה של רחל אמנו. "אנו שלוחים מדי יום 20 בחודש מהישיבה לסקוד את קברה", אבל אישי הציבור הגדולי "מאנה להזטוק על בניה כי אינם". עד כאן הרב מגנם.

סמר התודיע ולרבינו משה בן רבי יוסף־אל, שהיה סמוך לתקופתו של בעל "שבלי לקט" שנרשם לאחרונה מסתב יי, כותב (בסימן פ"ז) בזו הלשון: "ומצינו בליקוטים ישנים כי תפילת מנסף של ראש חודש, רחל אמנו תיקנה כשצמ תה ברוח הקודש שעתידות הנשים שלא להיכשל בעגל". ויראיה לדבר שרחל אמנו תקרא שמה בשלוש תיבות ראשונות: ראשי חדשים לעמך נתת וכו'.

הזיהר"ק מביא ב"פרשי יתרו" (סימן תכ"ג אות ב"ג) "מנסף של ראש חודש רחל אמנו תקנתה,

ניבא ולא ידע מה ניבא

לפני מספר שבועות ריווחנו במדור זה על ריסק שיבא לאור מאוסף לחניו של "המליחן הזה" סרייניק", הלא הוא אחד מרידני. הוא אמנם כבר "המה שנים טובות מחוץ לכל מסגרת של "הסדר" אבל לינוי נשאר כינוי.

סיפורנו שבהכנה ריסק של שירי תרונה, מלוה ניו של "ברליר, "צירמנו תפילה שעם הסלטת החזאת "יכנס רחוק הזה סוף סוף מתחת לחושה. ובברליר לא אכזב. הסלטת "צאר לאור ("גל עז") ומוצאת כבר בארץ ובחו"ל, והיא תלוה אותנו לחושה בקרוב ממש. הנ"ל לא התביים, הלך למי שרד שרוכזן יהודי, והראשונה שהוציאה לו הסכה להיות בימים אלה אירוסתו. אירוסתו היא יוצצת מס, מה שיקל עליו להסתדר עם הנייירת מול מכוכנסה והבנסתו הבטחה, רבי שאינו אוהב עליו במיוחד. המזונה לניירת.

בסוד שיח אדמו"רים

חלקת הגלמודים

אפרים וייבלר נאבק נאשות־בעיישות ורבה שאוזנה בו פרנסים. השעות הן שעות ובוקר והוא אמור לנהוג בבתי־דין ארוכה באמור בירושלים. בשלב מסויים נשבר והחליט לשכב לישון במקום הראשון האשפרי שייקרה בדרכו. והא עמד ליד בו מישה למספר שעות. בעל התחנה ידע על תחנת דלק ושאל על מקום קרוב. ובניגון למצוה בית־אבות. סיעודי כללי בממרן. וייבלר על סף התשוטטות קנה את הדרכים והלכנה שלו כבר הנה בפתח בית האבות. מנהל הבית נשאל אם אפשר לישון בחדר הפנדים לשעתיים שלוש והוא השיב בחיוב. "אחר המשפחות שלנו שוכב הרבה ראשו ומישתר שנייה בעיניים". וייבלר חיים זה עזה ומישתר שנייה בעיניים".

משפטה עיניו קם מהמיטה בכוחות מחודשים ובקיבוץ להודות למנהל על הכנסת האורחים. סרם שיחנו את המיד נזכר כי המנהל אמר לו משהו על מאושפז שזה עתה מת, והחדר מסתמן ניבוא לזה ויה הכישה לקרוא את שמו בראש הפתילון הי־ יהודי מן המתים, אמר לעצמו, ומנהל הבית אישר כי אכן הנפטר היה יהודי ונמנה על הדתים האחר תודכסי. "ראשה אחת מתכוננים לקבור אותנו" והתשובה שקיבל וייבלר "בבית הקברות הכללי הנמצא לא הרחק מכאן". "אתה בעצמך אמר שהוא היה יהודי, והרי יהודי קבורים בין יהודים ולא ייתכן לקבור אותו בבית קברות כללי" – הער רים וייבלר. מנהל הבית, בחוך רשן בשלם לחבר שך בשיחה הזאת, הסכים כי אין לו מי שיחנו קבית הלקיבור בבית קברות יהודי עבור אחו גולדסטין שהיה שיידי וגלמוד ללא קרוב הסדוב.

"בבל האת" – הזעקה וייבלר – "אין אפשרות לאשר קבורה בבית קברות יהודי". שמע סיפ סר, מרחב בחיבה הקבוצה בזולה ואל לך לבקש ממני, למען מכיסי הלקיבור בבית על סין פרטי, רוצה הוראה. הוראות נתונה לך. אני מוכן להחביר לרשותך את הסיידה ועשה בה כר־ צונך" – הציע מנהל הבית.

אפרים וייבלר קלט שהוראתה לידו הזדמנות נדידה להזעסק בקבורתו של "מת מצוה". עזה אמר לעצמו כי לא חינם גילגלו משמים שיתעניין. יניע לבאן ללון ויישן דוחקה על מיטתו של גולי רוסיה, ויגלה שמדובר ביהודי הקורץ לחוד! של אמת.

לאחר סידורים מוקדמים יצא וייבלר את הבי מרום. הוא סידר לביתו ושם. הוא סלסלן לכל הנדרשים שנראו לו מתאימים לטפל בנושא – "יד ברזה קדישא" שתוכן, אחראים על "מתי חיים" יהודיים ויוד, הוא נתעכב לו כי נגש על עצמו משימה לא קלה, שכן, כל בתי הקלמון היהודיים הנם פרטיים, ובשביל הלקיבור פשר סר, יהודה מקומה אשר יהיה, יש לשלם סכומים גב־ בים. וייבלר ניסה להסביר, להקשה, להתחנה אך לשווא. אנשי "חברה קדישא" שענו כי אם ישארל את בקשתו, ודי. סטיימן־גולדסטין יהודה הראשון בישיבה אורתו ואין סיפיה של "מתי מצוה" ומן כל הדגון הסוב זה ה"ביזנס" שלהם ובעסק כמו בעסק לא מסרים חינם. בתום סדנון של שיחות אמר לו מי שאמר, כי יש מקום אחד יהבראדוק, וייבלר פנה אליהם. ולשמחתו הוא נענה בחיוב. אכן, יש להם מקומות הסבורים לאנשים מסוגו של גולדסטין. עשרה בסמכר.

תוך מספר שעות נסיעה לחיה רלת־שתעשים לסיימון גולדסטין, שמלמד עכשיו בישיבה לא ידע עליו רב. הכמנהל ישראל הוכנס בשיעור לחדר המתה. כשבניגוב ראש הקבוצה קישר